

Schriftelijk

Chris ploft naast me neer op het stenen muurtje waar ik van de ondergaande zon zit te genieten.

'Hou je ook een dagverslag bij?' vraagt hij.

'Ja,' lieg ik. Hij slaat zijn keurige schrijfmap met leren kaft open op zijn schoot. Ik probeer mijn gehavende schrift aan het oog te onttrekken door mijn hand erop te leggen, maar het is al te laat.

'Die heeft al meer vakanties meegemaakt,' zegt Chris opgewekt.

'Ja,' lieg ik nog maar eens. Hij moest eens weten.

Chris slaat een bladzijde van zijn schrijfblok om en begint te schrijven. Na een halve bladzijde kijkt hij op en vraagt: 'hoe heette dat dorpje waar we vanmiddag voor de lunch stopten ook alweer?'

Ik haal mijn schouders op. 'Ik weet het niet.'

'Staat het niet in je verslag?' vraagt hij met een blik op mijn schriftje.

'Uhm, nee. Ik schrijf niet veel details op.'

Het wordt mij wat heet onder de voeten hier. Ik mompel een excuus en loop weg om ergens anders te gaan zitten.

De volgende middag zit ik in de schaduw van een grote boom weer in mijn schriftje te schrijven. Ik heb net een uitgebreide klaagzang over onze overenthousiaste reisleidster geschreven. Nu is het de beurt aan Chris, de iets te opgewekte en iets te nieuwsgierige reisgenoot, die altijd ongevraagd bij me komt zitten. Op het moment dat ik zijn naam bovenaan een bladzijde schrijf, ploft er iemand naast me neer. Ik sla snel het schrift dicht.

Chris kijkt me met half dichtgeknepen ogen aan. Ik probeer een onschuldige glimlach te produceren.

'Zag ik mijn naam staan?' vraagt hij. Ik hoor duidelijk een beschuldigende toon in zijn stem.

Ik kan het moeilijk nog ontkennen. 'Kan wel,' ik probeer luchtig te klinken. 'Je komt natuurlijk ook in mijn dagverslag voor.'

'Waarom stond mijn naam dan bovenaan een nieuwe bladzijde?'

Ik voel mijn hersenen bijna kraken terwijl ik een antwoord probeer te bedenken.

'Schrijf je over mij?'

Zal ik ontkennen? Toegeven? Heb ik een ander goed verhaal?

'Je schrijft over iedereen, hè?'

Hij heeft me door!

'Die scheuren in de kaft zijn niet van het vele gebruik, hè?'

Ik voel mijn wangen gloeien als ik schuldig mijn hoofd schudt. Ik pak het schrift wat steviger vast. Precies op het moment dat ik het verwacht, schieten zijn handen naar voren. Hij grijpt het schrift, maar ik heb het stevig vast en zijn handen glijden er weer vanaf. Er scheurt nog een hoekje van de kaft af.

De depressieve prins

Er was eens een prins in een land hier ver vandaan. Zó ver, dat de vraag gerechtvaardigd is of het wel echt een land is. Wat we weten, is dat de zon er slechts op enkele plekken schijnt. Het is er kaal maar niet koud. Er wonen niet veel mensen maar ze vieren wel vaak feest precies op de plekken waar de zon schijnt. En op de andere plekken, waar de zon schijnt, verbouwen ze tomaten en aardbeien en aardappels en er lopen konijntjes en fazanten.

De prins had een donkergrijs pak, een wit hemd en was best wel knap.

Op een dag zei de nar van de Koning tegen de prins in zijn donkergrijze pak: 'Viktor, jij moet een zoon.' Hij draaide een pirouette en vervolgde: 'En dus ook een vrouw!'

- Okee dan, een vrouw, ik heb er zat gezien, bij het aardbeienbos. Met lekkere billen onder losse jurkjes, met blije gezichten, en een vrolijke lach. Maar Nar, ze willen me niet! Wat ik ook probeer. Is het soms mijn grijze pak?

De Koning, die het regeren zat was en het tafereel gade sloeg, krabde in zijn baard en dacht: 'Een feest, nee, dat wordt hem niet. Hoe maak ik in godsnaam van Viktor een man, met een vrouw, een beetje zelfvertrouwen, en voldoende nageslacht? Wacht... Een oorlog! Nee, dat is niks voor hem. Hmmm, wat ik nodig heb is een listig plan'.

Die nacht sloop de Koning met een fakkel door zijn koninklijke tunnel naar het aardbeienbos. Zijn schaduwen in de donkere tunnel zouden de dapperste drakendoder nog hebben benauwd maar zo niet de Koning die maar aan een ding dacht: Aardbeien onder de sterrennacht!!!

- Hallo Koning, zei Elfje, in haar witte watten jurkje, puntige oren en blauwe ogen zo diep dat zelfs de Koning niet naar haar kon kijken, zacht.

- (Smak) Hallo Elfje. Ik heb (smak) een pro(smak)bleem. Ver(smak)tel me eens. Wat is het toch met Viktor? Iedereen hier viert feest onder de zon, maar hij zit maar in de schaduw te kniezen. Zijn gedachten bij de horizon. Jij bent een vrouw. Geef mij een plan!

- Hmm, giegelde Elfje. Kijk Koning. Viktor is gevangen door de schaduw. Daarvan moet hij los. Een bourgondisch of uitgedokterd Koningsplan gaat hem niet bevrijden.

- Ja juf, ik ben hier niet alleen voor de aardbeien.

- Het is niet anders, Koning, hij moet op reis. 5 jaren. Anoniem, dus niet in zijn grijze pak. Te voet en te paard van zonnevlek naar zonnevlek. Van feest naar feest. En op elk feest zal hij zijn verhaal moeten doen. Net zolang totdat hem het zó de keel uithangt dat het niet meer terug kan in zijn keel. En dan zal hij genezen zijn.

- Maar hoe krijg ik Viktor zo ver?

- En zijn zoon zal worden verwekt over exact 5 jaar, zei Elfje haast in trance.

- Ja, leuk, en... HOE... krijg ik hem zover..

- En mijn zoon zal worden verwekt over exact 5 jaar, zei Elfje met zwoele stem.

- Ahh ... Echt?... Maar, ohh, jij hebt tijd zat met je 200 jaar. Tsonge, wat zie je in die vent?

Rij-examen

Ik heb altijd gezegd dat ik voor mijn 30e mijn rijbewijs wilde halen. Op mijn 28e besepte ik dat ik niet te lang moest wachten. Ik meldde me aan bij een rijsschool die betrouwbaar op me overkwam en kreeg in maart 2008 mijn eerste echte rijles. Op grond van die eerste les maakte de instructeur een inschatting van het aantal lessen dat ik ten minste moest volgen. Hij kwam op 45. Als ik deze ineens zou betalen, kreeg ik één gratis rij-examen bij het CBR. Dat leek me wel wat. Helaas bleek al snel dat ik er na 45 lessen nog steeds niks van bakte. Het boterde niet echt tussen mij en de rij-instructeur. Laten we het erop houden dat we niet op dezelfde golfhoogte zaten en dat hij weinig geduld had voor mijn gepruts in zijn nieuwe leswagen. Hoe het ook zij, ik wilde niet verder met deze rij-instructeur, maar mijn lessen waren op en ik had nog één gratis rij-examen tegoed. Ik had geen recht op restitutie van het examengeld, aangezien het examen immers gratis was. Dus besloot ik toch maar het examen te gaan doen. Dat is vandaag.

Ik zit aan het tafeltje in de examenruimte bij het CBR. Het is donderdagochtend ergens in november in het jaar 2009. Ik heb mijn bril alvast opgezet, want zonder kan ik niet goed rijden. De examinerator zit tegenover me. Hij heeft grijs haar, een nors gezicht en kijkt me nauwelijks aan. Hij praat tegen mijn rij-instructeur. "Kan ze al via het navigatiesysteem rijden?"

"Nee, dat hebben we nog niet goed geoefend".

"Nou, laten we er maar het beste van hopen", zegt de examinerator tegen niemand in het bijzonder. Eenmaal buiten richt hij zich voor het eerst tot mij: "Eens even kijken of je goed genoeg kunt zien. Zeg mij eens wat het nummer is van het kentekenplaat van die groene auto daar". Hij wijst naar een donkergroene Fiat Panda die verderop geparkeerd staat op het CBR-terrein. Moeiteloos noem ik het juiste nummer. "Heel goed. Laten we maar in de auto stappen". We gaan zitten. De rij-instructeur gaat ook mee en stapt achterin. Hij kijkt bedrukt. Ik ril van de zenuwen. Met mijn linkervoet tril ik zó hard, dat ik het aangrijpingspunt van de koppeling niet goed kan vasthouden. "Nou, dat begint al lekker", verzucht de examinerator. "Vrouwen en autorijden, het blijft een wonderlijke combinatie. Nou, vooruit, gassen!". Geïrriteerd zwaait hij met zijn handen. Ik krijg de instructie naar Delft te rijden via de Lange Kleiweg, want de snelweg is te druk. Het is nu namelijk negen uur in de ochtend en dus spitsuur. "Wat is de benzine tegenwoordig duur he?", zegt hij tegen mijn rij-instructeur. Dat gaat de goede kant op. De examinerator raakt verward in een gesprek met mijn rij-instructeur. Ik rijd lekker door, 50 km per uur. "Het komt allemaal goed, lekker losjes rijden", zeg ik tegen mezelf. Best te doen, zo'n examen. Ik rijd op wolkjes, ik ga het allemaal best redden: een lange rechte weg, lekker weinig verkeer en..... Plotseling trapt de examinerator keihard op de rem. Ik kijk voor me en zie dat ik voor een smal bruggetje sta met de rode pijl aan mijn kant. Ik moet voorrang geven aan de vrachtauto die ongeduldig van de brug probeert te komen. Ik ben nog aan het bijkomen van deze ingreep als de examinerator in mijn oor gilt: "Schiet op, naar achteren! Of denk je dat die auto vanzelf naar achteren gaat."

Ik probeer de auto in z'n achteruit te zetten, maar vergeet de koppeling eerst in te drukken. De motor slaat af. Vol ergernis zet de examinerator de auto zelf in z'n achteruit. Ik heb het bloedheet en kan mijn voet onmogelijk nog stil krijgen. Ik probeer mezelf te kalmeren en trek langzaam weer op als de vrachtwagen eindelijk voorbij is. "O, wat vreselijk stom van me. Ik kan het echt verder wel vergeten", maalt het door mijn hoofd. Ik heb barstende koppijn. Het liefst had ik gewild dat we direct terug gingen naar het CBR, maar nee, ik moet gewoon doorrijden. "Ga hier maar naar rechts en dan schuin naar links". Ik rijd over een rotonde en rijd bijna een fietser van haar sokken, omdat ik de haaiantanden over het hoofd had gezien. "Zo, ga hier maar even parkeren", zegt de examinerator even later. Ik kijk om me heen en zie maar één plek en dat is aan de rechterkant van de straat. Het blijkt een bushalte te zijn. "gefopt!", zegt de examinerator met een satanische grijns. Zo, rijd nu maar weer weg." Ik vergeet eerst naar links te kijken voordat ik wegrijd en ram bijna een passerende Volvo. Hoofdschuddend en met een rood aanlopend gezicht schreeuwt de examinerator dat ik vergeten ben te kijken en ook nog verzuimd heb mijn richtingaanwijzer aan te zetten. Hij navigeert me terug naar het CBR. Het is ijzingwekkend stil in de auto. Nadat ik de auto geparkeerd heb op het CBR-terrein, lopen we zwijgzam terug naar het tafeltje in de examenruimte. "Nou, wat denk je er zelf van?", zegt de examinerator. "Nou, ik denk dat ik geslaagd ben", probeer ik nog grappend te antwoorden. De examinerator antwoordt zelf met "Gezakt". Vervolgens volgt een analyse van wat er allemaal mis was gegaan en hoe het in het vervolg beter moet. Ik kan wel door de grond zakken. Ik zet een grote grijns op en knik begrijpend bij alles wat hij zegt. Eenmaal thuis gekomen vraagt mijn man belangstellend "En, hoe was het?". Het was een helletocht!", roep ik en ik barst in tranen uit.

Hangvrouwen

Na een paar biertjes is het onvermijdelijke moment daar: ik moet naar de wc. In de kroeg altijd weer spannend, wat zul je aantreffen in het damestoilet? Aan het begin van de avond is het geen straf, maar naarmate de nacht vordert wordt een bezoek aan het toilet steeds minder aangenaam. Aangenomen dat er gescheiden mannen en vrouwentoiletten zijn, hoe komt het damestoilet dan steeds zo smerig? Zelfs als er nog wc-papier hangt is de aanblik van de wc-bril soms om te huilen. Lang heb ik mij afgevraagd hoe dit kan en sinds kort weet ik het: het komt door de 'hangvrouw'.

Iedere vrouw zal op haar toilet in eigen huis zonder problemen op de bril gaan zitten. Een volledig veilige en vlekvrige methode. Helaas (naar mijn mening) is er onder 'de vrouw' het beeld ontstaan dat een wc in de kroeg per definitie vies is, te vies om op te gaan zitten. Het verhaal doet de ronde dat je allerlei enge ziektes zou kunnen oplopen van een vieze WC-bril. Hoeveel enge, besmettelijke ziektes heeft de gemiddelde vrouw op haar bovenbenen vraag ik me dan af. Én belangrijker, hoe kun je als schone, nette vrouw een enge ziekte oplopen via het contact van jouw bovenbenen met de wc-bril? Maar goed, het beeld bestaat: WC-brillen zijn 'ieuw' en levensgevaarlijk. Dus wat doet 'de vrouw' massaal: ze hangt boven de pot, zich al dan niet vasthoudend aan het vieste deel van de wc: de deurklink. Ik identificeer mij niet met deze 'hangvrouwen'. Toch heb ik er laatst aan moeten geloven: geen wc-papier en een wc-bril die ook voor mijn tolerante maatstaven té ranzig was. Dus ook ik heb mijn bovenbenen tot het uiterste uitgedaagd en zo goed en zo kwaad als het ging boven de pot gehangen. Toen werd mij een boel duidelijk. Vrouwen zijn niet gemaakt om te hangplassen en kunnen (dus) niet mikken. Resultaat: een nog viezere bril dan bij binnenkomst aangetroffen.

Vrouwen, kijk in uw strijd voor een schone bril niet alleen naar de staande man, maar ook naar de hangvrouw!

Ik zou dan ook een uitbreiding van het welbekende rijmpje willen voorstellen:

Heren doe de bril omhoog

Dames zitten ook graag droog

Dames die graag willen hangen

Doe wat we van mannen verlangen